

ΕΠΙΣΤΗΜΟΛΟΓΙΑ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤ' Α ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΤΗ: ΕΥΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πρώτη (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιώτου). — Τὸ κίτρο, κίτρο, (ὑπὸ Ἑλένης Σ. Λάμαρη). — DR REGNAULT: Ἱστορία τῆς ψυχιατρικῆς: Ὁ ὑπνωτισμὸς ἐν τῇ ἀρ-
χαιότητι. — Σὲ σέγα, ποίημα (ὑπὸ Ἑλένης Σβορώνου). — Τὸ μεθιστόρημα ἐ-
νὸς συζύγου, μυθιστορία πρωτότυπος (ὑπὸ Βιργεντίας Εὐαγγελίδου). — Ἡ μάνα,
πρῆγμα (ὑπὸ Φ. Ραῦμόνδου). — Τὸ κέκρειον ἄσμα, διηγ. (ὑπὸ Κ. Α.). —
Πολλὰ καὶ διάφορα: Ὁ ἀνδρὶς τοῦ Ρεῖν. Βιολογικαὶ ἐρεῖναι. Ἡ ἀρθροπλὴ
καρδία. Ὁ καινός. — Νεκρολογία. — Πνευματικὴ κίνησις. — Ἑλλ. θεάτρον. — Ἐντρά-
πελα. — Ἐπιφυλλίς: Β. Α. Στέρτ Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀλεξίου, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ρω-
σικοῦ (ὑπὸ Α. Φεστέρη).

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

23 ἀρ. Γαλατῆ Κουρσούμ χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και **ΕΦΑΡΜΟΓΗ** τεχνητών οδόντων μετ' ἀπαραμίλλου επιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και ἀσφαλέστερα συστήματα.—**ΘΕΡΑΠΕΙΑ** ριζική τῶν πασχόντων οδόντων εὐλων δυσσομίας και σιουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—**ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ** τῶν σπηγμάτων οδόντων και ριζῶν ἀνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως ἀνωδύνου ὑγροῦ.—**ΔΕΧΕΤΑΙ** καθ' ἐκάστην εἰς τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοιατρεῖόν του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυριδίου ὁδὸς Οὐζοῦν Τσαρτῆ-Μπασῆ, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν πόσον τὰ εἰς νεάζοντα χαριέντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νεοὶ και πρὸ πάντων αἱ νέαι, περὶ πολλοὺ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σῶμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπαθεῖν ἕως διὰ τὴν διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μας λακὴ και τρυφερὰ ἐπίδερμις τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ ὀρμέα φύξη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμοκρασίαν και κόνιν τοῦ θέρους και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰσχυρὸν χρῶμα και θείαν ἔρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἵτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζοκόνοις διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπεδείχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάσης καυστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερματολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ «**Δερμόφιλον**», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκούς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητας. Τὸ ἀπαραμίλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγομένας ἐπὶ τῶν ὀθλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπίδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανές, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «**Δερμόφιλον**» κατέχει και εὐωδία εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπίδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρῆσιν. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπίδερμίδος ἀλείφεται διὰ ὀπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «**Κολωνίας**», αἵτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἰνόπνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «**Δερμοφίλου**», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντισηπτικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδεμίαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «**Δερμόφιλον**» διὰ τουλαπιῶν ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμη τις χρῆσιν τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καφέ ἐκ τοῦ «**Δερμοφίλου**» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «**Δερμοφίλου**» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἐκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ἔλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: **Φαρμακεῖον «ΧΑΜΑΗ» ἐν Πέλει**, ὁδὸς Βεζιρετζιλέρ, και ἐν **Γαλατῇ** κατάστημα μυροποιοῦ. **Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ»**, ὁδὸς **Τοῦνελ** ἀριθ. 32

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρώτῃ ἐπιγραφῇ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις , 60
Ἐν τῇ ξένῃ φραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φεροῦσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλον και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἐτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και ἀπτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθύνται: **ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ** και **ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ**

Ὁδὸς παύσασαι τὰς Λάριτας ταῖς Μούσαις σφραγισμένης, ἡδίσταν σὺνταξίαν. Ἐδρ. Ἡρ Μαιν στ 673—5

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ ἀξιώτικοι: συνδρομηταὶ τῆς «Βοσπορίδος**» οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὰς συνδρομὰς των, ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δαπάνας, ἃς συνεπάγεται ἡ διεκπεραίωσις τῆς ἐπιχειρήσεως.**

Η ΚΥΡΑΤΣΑ

Δὲν ἀγνοοῦμεν ὅτι εἶναι τριττὴ ὡς ἡ Ἄρτεμις: ὅτι ἡ μία ἐκ τῆς τριπλῆς ταύτης, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἐνικίας προσωπικότητος ἐγκατοικεῖ ἐξηρμένη μετὰ περιλαμπρὸν αἰγλήν Φοῖβης εἰς τὸν ὑπερύψηλον αἰθέρα τῶν κοινωνικῶν στρωμάτων, εἰς τὰ ὑπερῶα ἐδάφη τὰ γνωστά ὑπὸ τὸν τίτλον **high life**, ἢ, — ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν ἰδίαν μας γλῶτταν, — εἰς τὴν ἀνωτάτην κοινωνικὴν τάξιν μας: εἶναι ἡ ἀλαζών, ἡ ἰπέρορρος, ἡ ἀριστοκράτις κυράτσα. Ἡ ἄλλη, περιβαλλομένη χιτῶνα πολὺ ἀπλούτερον, ἀλλὰ πάντοτε ἐπιμελέστατα περιουσιον, και ἐστερημένη — πρὸς μεγίστην λίπιν τῆς, — τῆς θυμωτικῆς ἐκείνης αἰγλῆς, πατεῖ οὐχὶ ὕψιστα και αἰθέρια, ἀλλὰ μεσαία και γηγενῆ ὡς ἡ ἐπίγειος Ἄρτεμις ἐδάφη: εἶναι ἡ κομψὴ ρωποπερηθρα τοῦ μεσαίου κοινωνικοῦ στρώματος. Ἡ δὲ τρίτη τὸν ἀνιαρὸν τῆς ἐνδείας χιτῶνα ὡς ἀμαυρὸν Ἐκάτης πέπλον φέρουσα, πλανᾶται δυσειδῆς και ἀλλοπρόσαλος εἰς τὰ ταρτάρια βῆθη τῶν κατωτάτων κοινωνικῶν βαθμίδων. Εἶναι ἡ κυράτσα τοῦ λαοῦ.

Ἄλλ' αὐτὴ εἶναι και ἡ κατ' ἐξοχὴν κυράτσα, ἡ κυράτσα ἡ γνησία και ἀμιγής, ἡ κλασικὴ κυράτσα, ἡτις, ἀπληλαγμένη πάσης ἐξωτερικῆς ἐ-

πιδράσεως οἰασθήποτε μορρώσεως ἔστω και ἀτελοῦς και πάσης σ-ενῆς ἐπιμιξίως και σχέσεως πρὸς πρόσωπα εὐπρεπῆ και μελορφωμένα, περισώζει ἀμείωτην και τοιοῦτο δυστυχῶς μεταδίδει ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεὴν ὀλόκληρον τὸ σύνολον τῶν ἰδιαζόντων χαρακτηριστικῶν τῶν ἀποτελούντων τὸν πασίγνωστον τῆς κυράτσας τύπον, ὃν ὅμως ἐλάχισται ἐσκήθησαν νὰ μελετήσωσι και οὐδεὶς ἔσως κατεδέχθη ν' ἀναλύτῃ. Δὲν τολμῶμεν νὰ ἄρωμεν ἀξιώσεις κοινωνιολόγου, τοῦ σοφοῦ τοῦτο ὑψημοῦ τῆς κοινωνίας, ὅστις ἀναθέτων τὰ κοινωνικὰ φαινόμενα εἰς τὸ πολυπλοκὸν μηχανικὸν διύλιστήριον τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ κρίσεως, ἀνακλύει δι' ἀπλοῦς μελέτης, ἢτοι ἀποσυνθέτει αὐτὰ νοερώς εἰς ἕνα ἕνα τῶν ἀποτελούντων αὐτὰ χαρακτηριστικῶν, οὕτως μελετᾷ τὴν πηγὴν, τὴν γένεσιν και τὴν φύσιν, και εἴτα συντίθειν ὁμοῦ πάλιν εἰς τὸ ἐν ᾧ ὕψιςπανται συγρότημα. Ἄλλ' πάντοτε μετὰ περιεργείας ἐγκύπτουσα εἰς τὸ παράδοξον και — κατ' ἐμὲ, — οὐχὶ ἀνάξιον μελέτης, ἀν θείητε, κοινωνικοῦ τοῦτου φαινομένου, ἐπιχειρῶ νὰ χαρῶμαι, ἀνάλυσιν τινα και μελέτην αὐτοῦ ἀπληρῆ πάντως, και ἄμιρον ἀξίως ἐπιστημονικῆς, ἀλλὰ δυναμένην ἴσως νὰ παρασχη ἀρορμὴν ἐνδιαφέρουσαν εἰς σφωτέρους.

Ἴσως ἀποροῦσιν οἱ ἀνεγκνῶσται μου διὰ τὴν ἀστοχὸν ἐκλογὴν τοῦ θέματος και ἀπαξιούντες διερωτῶνται πῶς ἐτόλμησα νὰ παραθέσω πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των θέμα τόσῳ ταπεινὸν και ἄχρη, πρὸς ὃ ἴσως ἀδύνατον τοῖς εἶναι νὰ αἰσθανθῶσι στοργὴν και ἐνδιαφέρον. Οὐχ ἤττον ἐγὼ φρονῶ ὅτι προσφέρουσα εἰς μελέτην τὸν κοινωνικὸν τύπον τῆς κυράτσας τὸν στερηθῆντα ἄχρις ὥρας πάσης μερίμνης φιλανθρώπου και ἐπιεικοῦς, προσφέρω εἰς

τὰ ὄμματα αὐτῶν, αὐτόν τοῦτον τὸν συνήθη τύπον τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ μας· ἡ δὲ γυνὴ τοῦ Ἰδίου ἡμῶν λαοῦ, ἔττω καὶ ἂν ἄλλως λέγεται καὶ εἶναι γυνὴ τοῦ ὄχλου, νομίζω ὅτι δὲν ἀποτελεῖ θέμα ὅλως ἀνάξιον τοῦ νὰ στρέψωμεν ἐπ' αὐτὸ κἄν πρὸς στιγμὴν τὴν σκέψιν καὶ τὸ βλέμμα μας.

Ὡς εἰς πᾶσαν κοινωνικὴν τάξιν ἡ κυράτσα ὑφίσταται εἰς πάντας τὰ γεωγραφικὰ πλάτη. Οὐδαμοῦ πόλις ἢ πολίχνη ἢ προάστειον μὴ περικλείον ἀναμιξ ἔν τῷ πληθυσμῷ του παμπληθῆ τὸν τύπον τῆς κλασικῆς κυράτσας, ὃ σκοποῦμεν νὰ χαράξωμεν δι' ἀτελοῦς σκιαγραφίας.

Καὶ πρῶτον, ἵνα ἀρξώμεθα ἀπὸ Θεοῦ: τὴν κυράτσαν χαρακτηρίζει θεοσέβεια καταπληκτικὴ τὴν τε ποσότητα καὶ τὴν ποιότητα. . . θεοσέβεια, ὁποῖαν τὴν ἀντιλαμβάνονται αἱ λαϊκὴ καὶ ἡμῶν τάξεις.

Θεοσέβεια δηλαδὴ συνισταμένη τὸ πλεῖστον εἰς τὰ φασούλια τῆς τετάρτης καὶ πρᾶσκειας, εἰς τὴν φικὴν τῆς Μεγάλης Πέμπτης, εἰς τὴν περιφορὰν νέας καὶ πανηγυρικῆς περιβολῆς κατὰ τὴν ἑσπερινὴν προσκύνῃσιν τοῦ Ἐπιταφίου τὴν μεγάλην Πρᾶσκειάν, εἰς τὸν εὐλαβέστατον φόβον, ὅπως μὴ δώσωσιν ἐλεημοσύνην κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην εἰς ἀθίγγανον, διότι. . . κῦτός εἶναι ὃ κατασκευάσας τοὺς ἡλους, δι' ὧν ὁ Σωτὴρ ἐσταυρώθη! Ὁμολογουμένως τὸ πνεῦμα τῆς κυράτσας εἶναι εὐρύτατον, ἀφοῦ ἐν αὐτῷ ὁ τεράστιος οὗτος ἀναχρονισμὸς δύναται ἀκωλύτως νὰ ἐκτυλίσῃ τὰς ἀχαιεὶς πτυχὰς τῶν εἰκοσιν αἰῶνων, οὗς περιλαμβάνει! . . .

Ὡς παρὰ τὴν ταύτην παρὰ τὴν ἀποτελουμένην ζωηρὰν ἀντίθεσιν πρέπει νὰ κατατάξωμεν τὴν ἀπόλυτον πίστιν τῆς κλασικῆς κυράτσας εἰς τὰ γητεύματα, τὰ μάγια, καὶ ὅλας τὰς τοιαύτης φύσεως μεταφυσικὰς θεωρίας, εἰς ἃς τρέφει ἀπαράγραπτον πεποιθῆσιν. Μυτικίζουσα τις τάσις τοῦ πνεύματος ἐνυπολάνθάνουσα ἐν τῇ χέρσῳ ἄλλ' οὐχὶ καὶ ἐστερημένη πικνοῦ δεικτικότητος ψυχῆς, προδιατίθησιν αὐτὴν εἰς τολμηρὰς καὶ ἄλλοπροσάλλους ἔτι πεποιθήσεις πρὸ τῶν ὁποίων ἡ λογικὴ πλησσει σπασμώδης τὰ πτερὰ, καὶ ἡ ἐπιστήμη ἵσταται ἐκπληκτος καὶ ἀνυπόστατος καὶ δειλὴ ἔτι. Τὸ γοργὸν καὶ εὐφάνταστον πνεῦμα τῆς γυναικὸς τοῦ λαοῦ προτρέχει αὐτῶν ἀμφοτέρων.

Ἄλλὰ μὴ καὶ ἡ θρησκεία παρ' αὐτῇ, ὡς εἶπομεν, δὲν εἶναι ἀπλῆ δεισιδαιμονία; Ἐν τῇ ψυχῇ αὐτῆς ἐκεῖνο ὅπερ φέρει τὸ συνθηματικὸν ὄνομα «θρησκεία» καὶ ἐκεῖνο κατὰ τοῦ ὁποίου ἡ θρησκεία προφέρει ἄρᾶν, συγχωνεύονται εἰς τὰ αὐτὰ ὄρια. Καὶ διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀκαταλόγητου ὅλως συνιστήματος μυτικίζούσης ὁρμῆς ἐξιδανικεύουσα πᾶν ὅτι ὑπερφυσικόν, καὶ ἀκατανόητον, ἐξιδανικεύει ὁμοῦ θρησκείαν καὶ προλήψεις, Θεὸν καὶ Βελλεβούλ, ἱερεῖς καὶ οἰωνοσκοποῦς.

Οὗτοι ἀνήκουσιν ὡς γνωστὸν εἰς ἀμρότερα τὰ φύλα.

Καὶ οὕτω, μετὰ τὴν κοκκῶνα μαμμὴ, εἰς ἣν ἡ γυνὴ τοῦ λαοῦ ἀποδίδει ἐπιστημονικὴν ἐξοχότητα, ἦν εἰς πᾶσαν πάθῃσιν ἑαυτῆς καὶ τῶν τέκνων τῆς ἐπικαλεῖται καὶ εἰς ἣν οὐκ ὀλίγους θανάτους καὶ στρεβλώσεις τῶν προσφιλῶν τῆς ὄντων ὀρεῖται, ἡ ἐπιστηθιωτέρη φίλη τῆς εἶναι ἡ ἐμπνευσμένη οἰωνοπόλος, γνωστὴ ἐκάστοτε ὑπὸ τὸ ὄνομα γαρτοῦ ἢ κομπολογοῦ. Ἡ φίλη αὕτη ἐκπληροῖ ἄλλοίως παρ' αὐτῇ λειτουργίαν, μᾶλλον ἠθικὰς. Ἐκεῖνη εἶναι ὁ ἐν ἐνεργείᾳ ἱατρός, αὕτη ὁ ἐν ἐνεργείᾳ μυτικιστὸς βουλοῦς. Ἐκεῖνη ὁ πανδαῆς Ποδαλείριος ὁ ἐπέχων τῶν πληγῶν τὸ αἷμα καὶ ἰώμενος νόσους. . . δι' ἐπιφῶν αὕτη ὁ βραθύτοπος Μέντωρ, ὁ τείνων αὐτῇ τὴν χεῖρα ἀρωγὸν καὶ σύρων αὐτὴν ἐκ τῆς κόμης εἰς τὰς δεινὰς περιστάσεις τοῦ βίου.

Αὕτη εἶναι ἐκεῖνη, πρὸς ἣν ἐξομολογεῖται καὶ παρ' ἧς ζητεῖ ἀκαταμάχητον φίλτρον, ὅταν τὸν φίλτατον σύζυγόν τῆς πρὸς μεγάλην τῆς ἐκπληξίν ἢ ἀδικιωρισμένην ἢ κουμπάρα τῆς ἀπατχολεῖ ἀπὸ τίνος διὰ προσκλήσεων ὑπὲρ τὸ δέν συχνῶν καὶ ὑπὲρ τὸ δέν φίλων, καὶ εἰς τῆς ὁποίας τὴν ὑπερκόσμιον δύναμιν προστρέχει εὐελπίς, ὅσκιος ὁ ἐνήλιξ υἱὸς τῆς κινδυνεύει τὸν ὕπατον τῶν κινδύνων. . . δηλαδὴ νὰ ὑπανδρευθῇ. . . μετὰ τὴν ἀθλίαν ἐκείνην κόρην τῆς γειτόνισσας, ἡ ὁποία τὴν ξελογιάζει (ἐν τῇ κυρατσικῇ διαλέκτῳ: τὴν ὀποῖαν ἀγαπᾷ) καὶ ἡ ὁποία ἀφεύκτως, καθ' εἰρμὸν ἰδεῶν ἐξειδιάζοντα εἰς τὸ χυδαῖον καὶ ἰδιοτελεῖς τῆς γυναικὸς τοῦ ὄχλου φρόνημα, ἀνάγκη νὰ βροῖθῃ παντὸς κακοῦ, διὰ μόνον τὸν λόγον ὅτι θὰ τῆς πάρῃ τὸν υἱὸν τῆς!!!

Ἄλλ' ὑπὸ τὴν συμπτωματικὴν ταύτην ὄψιν κατωτέρω θὰ τὴν ἐξετάσωμεν. Ἦδη δὲ θίγομεν μόνον καὶ ἀνεξαρτήτως οἰκογενειακῶν σχέσεων τὰς καθολικὰς αὐτῆς ιδιότητας ὡς ἀτόμου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

ΤΟ ΚΡΥΦΟ.

Μὴ μοῦ κρύβεις ἐκεῖνο, ποῦ χύνει Τόση λάμψη, ποῦ ξέρει ἡ καρδιά· Ὅ τυφλὸς ἂν τὸ φῶς δὲν διακρίνει, τῆς ἀχτιδὸς του νειώθει βαθεῖα.

Μὴ μοῦ κρύβεις ἐκεῖνο ποῦ δείχνει Μιὰν ἀνέκφραστον λάμψη γλυκεῖα· Ὅ, τι φέγγει τὴ στάχτι του ρίχνει Κ' εἶναι σπύθαις μὲ δίχως φωτιά.

Μὴν τὸ κρύβεις, τοῦ πόθου ἡ πλημμύρα Τὸν ἀφρό τῆς στὰ χεῖλη σκορπᾷ Καὶ μ' ἐλπίδες χρυσόφτερον μοῖρα Φτερουγίζει καὶ δὲν σταματᾷ.

Ἄθῃραι 1900 Ἑλένη Σ. Λάμαρη.

FELIX REGNAULT ΙΑΤΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱατρικῇ πράξει (I)

Φανταζόμεθα συνήθως τὴν Ἑλληνικὴν Ἴατρικὴν συμφῶνως πρὸς τὴν πραγματείαν τοῦ Ἱπποκράτους. Καὶ ἄλλοι ἐν τούτοις πλὴν τῶν ἐπισήμων ἱατρῶν ἐξήσκουν αὐτὴν ἐπιτυχῶς καὶ ἐπωρελῶς. Οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀσκληπιοῦ ὑπῆρξαν οἱ πρῶτοι θεραπευταὶ καὶ οἱ νοσοῦντων τὰ πρῶτα νοσοκομεία βραδύτερον συνηγωνίσθησαν πρὸς αὐτοὺς οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος τῆς Ἀρτέμιδος καὶ τῆς Δήμητρος.

Ἡ μελέτη τῶν θεραπευτικῶν αὐτῶν μεθόδων ἀποκαλύπτει βθεῖαν γνῶσιν τῆς ἱατρικῆς καὶ πρὸ παντὸς τῆς ὑποβολῆς, δυναμένην κάλλιστα νὰ παραβληθῇ πρὸς τὴν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη δοξάσανταν τὴν σχολὴν τοῦ Nancy.

Ἡ μᾶλλον ἐν χρητῇ πρακτικῇ μέθοδος συνίσταται εἰς τὸ νὰ δέχωνται τὸν πάσχοντα, ὅπως κοιμηθῇ ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ ναοῦ. Ἐβλεπεν ἐκεῖ κατ' ὄναρ τὸν Ἀσκληπιὸν καὶ ὁ θεὸς τῷ ἀπεκάλυπτε τὸ φάρμακον.

Πρὸς ἐπίτευξιν εὐνοϊκῆς ψυχικῆς καταστάσεως ἔπρεπε νὰ ἐκπληρῶνται προκαταρκτικαί τινες διατυπώσεις.

(1) Revue de l' Hypnotisme etc. Paris.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ, εἰς Ἐπίδαυρον, ἦταν ἐγγεγραμμένοι αἱ λέξεις αὗται: «Ὁ ἕλεων νὰ γείνη δεκτὸς πρέπει νὰ ἔχη ψυχὴν καθαρὰν» Ἡ καθαρότης αὕτη ἐπιτυγχάνετο διὰ τῆς λήψεως τὸ πρῶτον λουτρῶν, εἴτε εἰς τὴν μετᾶλλικὴν πηγὴν, εἴτε εἰς τὸν ποταμὸν, ἢ τὴν γαιωνικὴν θάλασσαν. Ἐπρεπε νὰ ὑποτύων οἱ πάσχοντες ἐπαλείψεις, ἐντριβὰς καὶ καπνισμοῦς. Ἐθλον εἶτα τῷ θεῷ χεῖρον, αἶγα ἢ ἀλκίτοσα, ἢ πρόσφερον αὐτῷ ἀπλῶς, ἄρτους, σῦκα ξηρὰ κτλ.

Ἐπεβάλλοντο τέλος εἰς αὐστηρὰν δίαιταν. Ὁ Γαληνὸς μνημονεῖει ἀσθινῶν, οἷτινες ἔμειναν οὕτω ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας χωρὶς νὰ λάβωσι τροφήν.

Ἀπᾶς τοῦ σώματος ἐξασθενισθέντος καὶ τοῦ πνεύματος διεγερθέντος, ὁ πάσχων ἐγένετο δεκτὸς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ ναοῦ Πολυάριθμα τέλος θυμωστὰ φαινόμενα ἔφερον εἰς πλήρη ἀναστάτωσιν τὸ ἦδη ἰσχυρῶς τεταραγμένον πνεῦμά του.

Οἱ ἱερεῖς, ὄντως, μετεχειρίζοντο εὐφρατέστατα, ἅτινα ἀπεκάλυψεν ἐσχάτως ὁ Albert de Rochas, συμφῶνως πρὸς τὰ Φιλοσοφούμενα, ἔρχων ἀντιθρησκευτικὸν σύγγραμμα ἀνευρεθὲν πρὸ δεκάδος ἐτῶν.

Ὅτε ἦνοιγοι τὴν θύραν τοῦ ναοῦ, εἰς τοὺς πιστοὺς πρὸς τὸν ἦχος ἀλπιγγος. Ὁ Ἦρων δίδει τὴν ἐξήγησιν τούτου ἐν τῇ περὶ ἐμπνεύτων πραγματείᾳ αὐτοῦ. Κεῖλον ἡμισφαίριον, εἰς τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ ὁποίου ἦτο προσηλωμένη ἀλπιγγίς, ἐκρέματο ἀνωθεν δοχεῖον πλήρες ὕδατος. Τὸ ἄνοιγμα τῶν θυρῶν ἔθιεν εἰς κίνησιν σύστημα σχιμνίων ἀνατρεπτικῶν, τροχαλιῶν καὶ μοχλῶν, ὅπερ ἐβίθιζε τὸ ἡμισφαίριον εἰς τὸ ὕδωρ. Ὁ ἀήρ συμπιέζομενος ὑπὸ τοῦ ὕδατος ἐξέφευγε διὰ τῆς ἀλπιγγος. Ἰδοὺ πῶς ὁ θεὸς ἐπαίξει μουσικῆν.

Ὁ πιστὸς ἔφθκε πρὸ τοῦ πρεκκλησίου, ὅπερ περιεῖχε τὸ ἀγάλμα τοῦ θεοῦ καὶ οὕτινος αἱ θυραὶ ἦσαν κλεισμέναι. Ὁ ἱερεὺς δὲν ἦνοιγεν αὐτάς, ἀλλ' ἔπρεπε ν' ἀνοιχθῶσιν ὅλως ἀρ' ἑαυτῶν, ἐν ἡνακτέ τις τὸ πῦρ τοῦ βωμοῦ. Ἐτερον τέχνασμα, ὅπερ ἀποκαλύπτει ἡμῖν ὁ Ἦρων: Τὸ πῦρ ἐθέρμαινε δοχεῖον ὕδατος κεκρυμμένον ἐντὸς τοῦ βωμοῦ. Τὸ ὕδωρ βράζον εἰσέρχετο εἰς σωλῆνα καὶ ἐπιπτεν εἰς λέβητα κείμενον κατωτέρω. Τὸ βάρος τοῦ τελευταίου τούτου αὐξήθη ἐσπερ σχιμνίων, ὅπερ ἦνοιγε τὰς θύρας. Ὁ Ἦρων πληροφορεῖ ἡμᾶς,

δτι μετεχειρίζοντο κατά προτίμησιν ύδραργυρον, διότι τούτο είνε βρύτερον. Οί διάβολοι ούτοι ήσαν Ιακνοί νά έφείρωσι τήν άτμομηχανήν.

Κατά τόν ίδιον τρόπον τό άγαλμα τής 'Βφείσας 'Αρτέμιδος άνέβλυζε τό γάλα έκ τών πολυκρίθμων μαστών του, εύθως ώς ήναπτέ τις δάδα: προτηλωμένως επί του βωμού 'Ο Kircher έν τφ έργω του «Αίγυπτιακός Οιδίπους» παρέχει ήμιν τήν εξήγησιν τούτου. Τό ύπόβαθρον του άγάλματος ήτο δοχείον πλήρες γάλακτος, ούτινος τό άνώτερον άνοιγμα έπερατούτο είς πολυκρίθμους άγωγούς καταλήγοντας είς τούς θεούς μαστούς. 'Οπως κάμωσι τό γάλα νά άνέλθη, έχρησιμοποιοουν τήν δύναμιν του θερμού άέρος. 'Υπεράνω τής θεάς υπήρχεν εύρύς θόλος κιόλιος. 'Ο άήρ θερμαινόμενος διά τών λυχνιών επέιξε τήν επιράνειαν του γάλακτος. Τούτο τότε άνήρχετο και εξήρχετο διά τών μαστών τής 'Αρτέμιδος τής μεγάλης τροφού

'Εν τφ νκφ δέν σνετήρουν οι ίδιοι τές άκοιμήτους λυχνίας. 'Ο θεός έφρόντιζε νά θετη είς αυτές έλαιον. 'Ο 'Αγιος Αύγουστίνος χαρακτηρίζει τό σύστημα τούτο ώς διαβολικόν. 'Εν τούτοις ήτο άπλούστατον. Τό σώμα τής λυχνίας συνεκοιωνει προς δοχείον εύρισκόμενον είς παρακείμενον δωμάτιον, ούτω δέ ή επιράνεια που έλαίου έμεινε είς ύψος σταθερόν. 'Ινα δέ και ή θρυαλλίς διαρκή πάντοτε, ήρκει νά κατασκευάζηται έκ νημάτων άμιάντου.

'Ο άσθενής έπρεπε νά παρκαμείνη καθ' όλην τήν νύκτα έν τφ νκφ. 'Αμα τή δύσει τής ήμέρας είς Ιερεύς έσθυνε τές λυχνίας, παραγγέλλων είς τούς άσθενείς νά κοιμηθώσι και νά μη έκπληγώσι διά τίποτε.

'Εν τή καταστάσει ταύτη τής υπερδιεγέρσεως, ό άσθενής ήδύνατο νά έχη όπτασίως. 'Ο θεός ένεφανίζετο είς αυτόν έν όνειρω. συχνότερον δέ ό Ιερεύς. 'Ο 'Αριστοράνης είς τίν Πλούτον και ό Πλαύτος είς τό Guerulion δεικνύουσιν ήμιν αυτόν μεταμφιεζόμενον υπό τήν μορφήν αυτού του θεού και έμφανιζόμενον είς τούς άσθενείς.

Διέτασσε τό φάρμακον. Ούτω δέ παρρυτιάζομένη ή παργγελία αυτή ήτο άλάνθηστος.

'Αλλοτε τό άγαλμα του θεού ώμίλει. Προς έπίτευσιν του θύμματος τούτου ού μόνον είχον άγάλματα κοίλα, έντός τών όποιων ήδύνατο νά κρύπτονται, αλλά και όπισθεν του σηκού, όπου έστατο τό άγαλμα του θεού, ή κάτωθεν αυτού προς τό άδυτον, όπου εύρίσκετο ό Ιερεύς, είς πολ-

λούς νκούς και ίδιας είς τόν έν Πομπήζ ναόν τής 'Ισιδος άνευρέθησαν πολυκρίθμοι όχετοί έσκαμμένοι έντός τών τοίχων και φέροντες τήν φωνήν είς τό άγαλμα. 'Η 'Αθηνά του Agezzo του μουσείου τής Φλωρεντίας φέρει όπας διανοιγομένης όπισθεν τής κεφαλής και διερχομένης τό πάχος τών δύο πλεξίδων.

Τό ύποδε κνυόμενον φάρμακον δέν ένήργει διά μόνης τής ύποβολής. 'Ο Ιερεύς διέτασσε δραστηρίαν θερπαίαν, ή, εάν δένετόλμα νά παρεμβή έπ' εύθείας, έμμηχανεύετο νά επιτύχη έκ μέρους του θεού τήν ύπόδειξιν δραστηρίων φαρμάκων. 'Ερωτών μετά δεξιότητος τόν άσθενή κατ' τήν άφιξίν του, τφ ύπέβλαβεν επιτηδείως τήν ιδέαν τούτου ή εκείνου του φαρμάκου και ή ιδέα αυτή άνεφαίνετο είς τό όνειρον αυτού. 'Εάν ό πάσχων εύρίσκετο περιπεπλεγμένος ώς προς τήν σημασίαν του όνειρου, ήρμήνιυε τούτο ή Ιερεύς. 'Εάν δέ δέν ήδύνατο νά έρμηνεύη αυτό δι' ώφελίμου τινός φαρμάκου, τό άπέριπτεν ώς σύνηθες, κρινόν και άνευ ούδεμιός άξίας.

Βραδύτερον νέαι συνήθειαι διηκυκλώσαν τήν δράσιν τών Ιερέων. 'Εάν ό άσθενής ήδύναται νά προσέληθ ή ίδιος είς τόν νκόν, ήδύνατο, ώς πληροφοροϋσιν ήμās ή Παυσανίας και ή Στράβων, νά άποστείλη συγγενή ή φίλον του, όπως όνειρευθή άντ' αυτού. 'Η μέθοδος αυτή διεδόθη μέχρι του σημείου, ώστε οι φύλακες του νκού νά δύνωνται νά αντικαθιστώσι τόν άσθενή. υπήρχον επί τούτω φρισμένοι ύνειρευόμενοι μετ' αυτών, ώς ήν φυτικόν, άρμόδια φάρμακα.

Συγγράμεις, τέλος, ίζήτηον γνώμην δι' έπιστολής. . . Ποιον φάρμακον πρέπει νά λάβω, φίλε 'Ασκληπιέ, ποίαν πορείαν όφείλω νά τηρήσω. . . Αί έπιστολαί ήσαν κάλλιστα έσφραγισμένοι, διότι μόνο: ό θεός έπρεπε νά τας άναγνώση και νά άποκριθ ή είς αυτές. 'Αλλ' οι Ιερείς ήσαν Ικανώτατοι νά θραύωσι τήν σφραγίδα και νά επαναθήτωσιν αυτήν, χωρίς νά φαίνεται ίχνος τής τομής.

'Οταν ό θεός έπρεπε νά άποκριθ ή, έγραφον διά συμπληθητικής μελάνης. 'Εδείκνυον τόν χάρτην άνευ έμφανούς γραφής είς τόν άφελή πελάτην, είτα δέ έβύθιζον αυτόν είς λέβητα πλήρη διαλύσεωςθειικού σιδήρου 'Ανεφαίνοντο τότε οι χαρακτηρισες, ούς ό θεός δέθεν είχε γράψει.

(*"Επεται τό τέλος*)

(*Εκ τής νευρολογικής και ψυχιατρικής 'Επιθεωρήσεως*)

ΣΕ 'ΣΕΝΑ

Γελοῦσες, γέλαγα μαζύ σου,
'Εκλαιες, έκλαιγα κι' εγώ,
'Ανέλνεα με τήν πνοή σου
Και ζούσα για να σ' αγαπώ.

'Υπαρξι, θέλνσι δική μου
Δέν είχα γώ ξεχωριστή
'Ησουν ψυχή, πνοή, ζωή μου,
Κι' ήμουν σκιά σου γώ πιστή.

Δέν 'πέθανες για να πεθάνω
Ζής και για τούτο ζω ή 'φτωχή,
Μ' άν ξεχάσες γώ δέν ξεχάνω,
Κι' άν χαίρης, κλαίω μοναχή! . .

'Ελένη Σ. Σβορώνου

Σάμος 1903

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

*α' Αδναμία! τό δομά σου
είναι γρηή!* —

II

(*Συνέχεια ύδε άρ. 14*)

— 'Ο Τηλέμαχος Α . . . εκείνος ήτο . . . τήν περιφρονούσα . . . 'Αχ, πολύ ώλιγόρρα . . . και τόν προκάλεσεν ή άδιαφορία μου, ή όλιγορία μου. . . Αυτός δέν άπύδα. 'Ο διεφθαρμένος αυτός άνθρωπος ώρκίσθη νά με νικήση . . . Μίαν ήμέραν ήμην μόνη. 'Η θεία έλειπε . . . είδον τήν θόραν ν' άνοιχθ ή και τόν κ. Α . . . εισερχόμενον . . . 'Εξεπλάγην, δυστηρεστήην. Με είπεν ότι . . . ήρχετο νά με επισκεθ ή . . . δέν ήυρε κανένα νά τον άναγγείλη και ήτο εύτυχής, διότι επί τέλους άνευ τής παρουσίας τής θείας . . . 'Ελεονώρας ήδύνατο νά . . . με είπη τί . . . ήσθάνετο δι' έμέ. . . 'Ηθέλησα νά τόν έπιστομώσω προσβληθείσα διά τήν τόλμην του, άλλ' έστρεψε τιοιουτοτρόπως τήν όμίλιαν επανερχόμενος διά χιλίων διεξόδων είς τό ίδιον θέμα, είχε τόσον πνεύμα, διαβολικόν . .

σπινθηροβόλον . . . ώστε άκουτίως μου τιν ήκράσθην . . . ένφ κατά βθος τόν περιεφρόνουν . . . Δέν τήν θεώρουν επικίνδυνον . . . εί δ' άλλως ήθελον άποσυρθ ή . . . και σωθ ή . . . 'Αχ . . . δέν προησθάνθη τόν κίνδυνον . . . ό άθλιος ήτο όλως οίττρος. ώμίλει εύτραπέλωσ και εγώ έγέλων . . . ό γέλωσ μου ήξανε τήν τόλμην του . . .

. . . Α'σχύνομαι νά τό είπω . . . 'Αντεπάλιστα κατ' τής έρόθυ . . . άντέστην σφύδρως . . . τό μεν όργιζόμενη, τό δέ γελώσα νευρικώς . . . εξησθένησα . . . ήνάδριτα έντός τών β.αχιόνων του και επί τέλους . . . ύπέκυψ ή είς άνανδρίαν . . .

'Ο κ. Α . . . έφυγεν ώς κλέπτης . . . άλλ ή και ώς θυμαβευτής, και εγώ κατάπληκτος, διετέλεσα επί πολύ έπτοκμένη διά τήν άνανδρίαν πτώσιν μου . . . Δέν γνωρίζω πώς επήλθε . . . Μού έρρίνετο όνειρον άγωνιώδες . . . και όταν άνένιψα από τής ένόχου μέθης μου . . . αί φρένες μου έσκαλεύοντο . . . Παρεφρόνουν . . . Είχον άπολεσθ ή. . .

'Ηδη μεταξυ αυτού και έμου άνηγείρετο είς φραγμές χαλύβδινος. τό μίσός μου! . . .

α Πώς θα σ' επανέβλεπον; 'Αχ, αί τ'ψεις! . . . Και δέν θα διεκρίνες επί του προτώπου μου . . . τά κάμματα τών μιαρών . . . φιλημάτων του; . . . 'Η εύτυχία ήτο πλέον δυνατή μετ' σου; . .

'Ελεος! . . . 'Ελεος. 'Η επιθιανάτιος επανέπεσεν είς τήν άγωνίαν της. Θράμβοι Ιδρώτος παγερού έμαργάρουν τούς κροτάφους της και ή όψις της ταχέως άπισυνετίθετο.

'Επάλαιε με τήν έσχάτην άγωνίαν, έν φ' τά σπλάγγνα της έσπκράσσοντο πυρπολούμενα υπό του δηλητηρίου . . . Φρικαλεώτερον θέαμα εκείνος δέν ήδύνατο νά υπέρξη . . . διεμαυριζόμην μεταξυ του οίκτου προς εκείνην, ήν ήγάπησα, του οίκτου προς έμυτόν, του φρικώδους μου πόνου, τής προσοσίας . . . 'Ηγνώδουν εάν έπρεπε νά καταρσθω τό πλάσμα τούτο ή νά τό ελεήσω . . . 'Ο,τι ήτο ανθρώπινον έν έμοι έξανίστατο . . . οι όρθαχμοί μου έκνοες, στυγνοί τήν ήτένιζον μέσα είς τας φρικώδεις άλγηδόνες της επνούσαν, και ή καρδιά μου έφαίνετο ως νά επάγη, νεκρωθείσα, και είς τήν θέσιν αυτής δέν ήσθανόμην ή τήν άίσθησιν . . . πάγου. 'Εκάλυψ τό πρόσωπον άίσχυνόμενος, φρικωδώς ύποφέρων και ήθέλησα νά φύγω, άίσθα.όμενος φρίκην δι' έ-

κείνη, ἦν τόσῳ ἡγάπησα, ἀγνωῶν ἐν ἐκείνῳ, ὅπερ ἔπτεροκόπει τὸ στῆθος μου ἦτο ἀρχόμενον μίσοι, ἢ ἐντύπωσις τοῦ αἵσχου; μου ἢ ὁ ὀλολύζων ἀγρίως προδύει; ἔρω μου . . .

— Ἄχ, μὴ μὴ φεύγῃς, ὠλόλυξε ῥογγάζουσα, μὴ μὴ φεύγῃς (καὶ συνήθροζεν ἀπεγνωσμένως τὰς τελευταίας δυνάμεις τῆς). Ἐνθυμοῦ πόσον σὲ ἡγάπησα . . . Ἀπέπλυνε τὴν ἀμαρτίαν εἰς τὰ δάκρυα . . . Ἰπέπερα . . . συγχώρησέ με . . . (ἐμτρύλιζεν ἀσυναρτήτως τείνουτά μοι τὴν χεῖρα συγ . . . χώρησέ . . . Φιλῆμων . . . μου, ἐλήθε . . . οἴκτειρε . . . δὲν εἶναι πλέον . . . καιρὸς . . . Τελειώων! . . . Ἐλε . . . ος! . . . Ἡ λὺγξ τοῦ θανάτου ἔκοπτε τὴν φωνὴν τῆς ἥτις ἐσβέννυτο ἢ χυτὴ εἰς τοὺς ὤμους; τῆς κόμη, ἢ ἐκπνέουσα ὑπαρξί; τῆς ἐνεχέ τι τὸ τόσῳ ὑπερανθρωπίνως τραγικόν, φρικαλέον, ἀπερίγραπτον . . . ὥστε ἐφριξέ ἐκ πόνου καὶ ἐσταμάτησα ὡς κεραινωθίς εἰς τὴν θέσιν μου ἀτενίζων αὐτήν.

Νὰ συγχωρήσω; . . .

— Ἐλεος! . . . Ἐλεος! . . . ἡμαρτιν . . . οἴκτειρε . . . συγχώρησόν με! . . . Φιλῆμων . . .

Νὰ συγχωρήσω; . . .

Ἐξηντημένη κατέπεσε καὶ δάκρυα τι, τὸ τελευταῖον, ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς τῆς, ἐφ' ἧς ὁ θάνατος ἀπετύπου τὴν ἀποτρόπαιον σφραγιδά του . . .

Δὲν θὰ συνεχώρουν λοιπόν; Πλὴν πῶς νὰ συγχωρήσω; . . . Ἡ καρδίκα μου εἶχε ραγῆ καὶ ἐξίπνεεν ὑπὸ τὴν ἀγωνίαν του πόνου μου . . . ὅστις ἀγριωδύρευτο ἐν ἐμοί. Ἄνυδος ὡς ἐμβρόντητος, αἰσθημαίνων ὑπὸ τῆς ὀδύνης μου, ἀλλ' οὐχὶ ἐχθρικός, τὴν ἠτένιζον, μὲ βλέμμα ἀγρωπὸν καὶ κατάξηρον . . . ἀνατριχίζων εἰς τὴν θέαν τῆς. Ἡ το αὐτὴ ἐπὶ τέλους ἡ γυνή, ἦν μανωδῶς ἡγάπησα καὶ πρὸς ἦν ἀφωσιώθη, ὀλοφύχως καὶ δι' ἦν ἐταλαιπωρήθη. Δι' αὐτὴν εἶχον ἐπιτύρει τὴν πατρικὴν δυσμένειαν. Ναί, ἦτο ἡ ἑλλη μου, ἥτις ἂν μὲ ἐζήτη πρὸ μικροῦ τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν εὐτυχίαν τῆς, μείδιω; θὰ τῆ τὴν ἐδίδον, καὶ ἥτις τόσῳ ἀπέθνησκεν ὡς κατηραμένη, ἐκλιπαροῦσα τὸ ἔλεός, μου, τὴν ἄφρονι δι' ἐγκλημά, ὅπερ διέπραξεν ἀκουσίως, ἄνευ προθέσεως, ἐξ ἀγνοίας σχεδόν, ἐξ ἀδυναμίας ὅπως ἀνθρώπινου . . .

Καὶ θὰ ἤμην λοιπόν τότε ἀνηλεής, θὰ ἤμην

τόσῳ θηρίον, ἐγώ, ὅστις ἐγνώριζον πόσον σκληρῶς ἐτιμωρήθη, πόσον μὲ εἶχεν ἀγαπήσει, πόσον ὑπέφερε, θὰ ἤμην, λέγω, τοσοῦτον ἀνοικτίρμων ὅπως τὴν καταραισθῶ τὴν ὑστάτην τῆς ὥραν, καὶ τὴν ἀφήσω ν' ἀποθάνῃ ἄνευ συγγνώμης; . . .

Δὲν θὰ ἤμην ἀνανδρὸς; καὶ ἡ εὐθύτης ὅλης τῆς ζωῆς μου δὲν θὰ ἐξηγείρετο, δὲν θὰ διεμαρτύρετο διὰ τὸν θηριώδη ἀγωνισμόν τὴν κρίσιμον ὥραν, καθ' ἣν ὤφειλον νὰ φανῶ ἀνθρωπος; ἢ . . . ἡμίθεος;

Τὸ ἐκδικεῖσθαι εἶναι ἀνθρώπινον· τὸ συγχωρεῖν εἶναι θεῖον . . .

Θὰ ἐδεικνύσῃ ἄρα γε μείζων θεοῦ μὴ συγχωρῶν; . . . οἶμοι! παρερρόνουν δὲν ὑπῆρχε καιρὸς οὔτε διὰ σκέψιν οὔτε διὰ πάλην. Ἡ ἑλλη ἀπέθνησκει.

— Δὲν θὰ συγχωρῶ . . . σὺς . . . λοιπόν! . . . ὁ θεὸς συγχω . . . ρεῖ . . . Φιλῆμων, ὁ . . . γί . . . αινε . . .

Ἐπεται τὸ τέλος.

BIRGINIA H. EYAGTELIAIOY

Η ΜΑΝΑ

Τί ἔχ' ἐκεῖνο τὸ πουλί ἐκεῖ, καὶ πεταρίζει καὶ ἀπὸ πάν' ἀπ' τὸ νερὸ ὅταν τὸ τρελλὸ γυρίζει;

Τί ἔχασε καὶ τὸ ζιτεῖ; Κανένα κόκκο σιτάρι καὶ θέλει πίσ' ἀπ' τὸ νερὸ πάλι γιὰ νὰ τὸν πάρῃ;

Εἶν' τὸ νερὸ τρεχάμενο καὶ δὲν τὸ περιμένει, μ' ἀταραξία ἀλύπητη στὸν δρόμον του προβαίνει.

Δὲν εἶν' σιτάρι, μόν' πουλί, εἶν' τὸ παιδί τῆς μάνας, τῆς τάρπαξε ἀπ' τὴ φωλιά ἀνεμὸς τραμουντάνας

Ἐκεῖ πάν' ἀπ' τὴ ψιλὴ λυγιά κι' ἀπ' τὴ ζεστὴ φωλιά του· τὴν τὴν πέρνει τὸ νερὸ στὰ κρύα κύματά του

Θρηνεῖ ἢ μάνα ἢ δύστυχη δέρνεται καὶ κτυπιέται καὶ μεσ' τὸ ἀγριο νερὸ γιὰ τὸ παιδί βουτιέται.

Δὲν τὴν φοβίζει τὸ νερὸ μόν βλέπει τὸ παιδί τῆς, ἄχ, ἄς τὸ λύτρων' ἀπ' ἐκεῖ κι' ἄς χάσῃ τὴ ζωὴ τῆς.

Κρῦο πατάμι ἀλύπητο στρέψε με τὸ παιδί μου, μὴ φαρμακῶνεις τρομερὰ τὴν δύστυχη ζωὴ μου.

Σὲ μαύρους βράχους πρόβαλε τάγριο τὸ ποτάμι κτυπιέται φοβερὰ σ' αὐτοὺς κι' ἀφρούς καὶ κύμα κάμει.

Ἐκεῖ τὸ δύστυχο πουλί μεσ' στοὺς ἀφρούς τὸ σέρνει στοὺς βράχους μεσ' ἀλύπητα ζερβά δεξιὰ τὸ δέρνει.

Τοῦ χάρου θλιβερὴ φωνὴ σὰν τᾶκουσε νὰ κράξῃ ἢ μάνα, μὲ ἀπελπισιὰ χύθηκε νὰ τ' ἀρπάξῃ.

Μὰ ἕνα κύμα ἀλύπητο τὰ δυὸ μαζὺ τ' ἀρπάζει κι' ὅπως ἢ πλάκα τὸν νεκρὸ γιὰ πάντα τὰ σκεπάζει.

Φωκίων Ραῦμόνδος

ΤΟ ΚΥΚΝΕΙΟΝ ΑΣΜΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ἐἰς τὴν ἐποχὴν μας τὴν μεστὴν ἀδιαφορίας ἢ δεκαοκταετίς Μαγδαληνὴ Δανζενέτ ἀπετέλει ἐξαίρεσιν οὔσα πρότυπον αἰσθηματικῆς νεανιδος. Εἶχε τρυφερὰν καρδίαν καὶ ἦτο ἀγνή καὶ ἀθάλα, ἀλλὰ συνάμα ἦτο ἀνειροπόλος καὶ ποιητικῆ· τῆ συνέβαινε οὔτω συχνάκις τὸ ἐσπέρας ἐπὶ

ὄρας νὰ παρκαλοουθῆ τοὺς ἀστέρας διὰ νὰ κάμῃ τᾶξιμο, τὸ σύνθησις τῶν νεανίδων, ἦτοι νὰ νυμφευθῆ ἐντὸς τοῦ ἔτους. Πολλάκις ὠνειροπόλοι προ τοῦ ἀχανοῦς ὀρίζοντος; κατὰ προτίμησιν τὴν ὥραν τῆς ἐμφανίσεως τῆς σελήνης, ἥτις ὡς ὑπερμεγεθὸς ἀρχὴν περιστοιχιζομένη ἐκ τοῦ ἐξ ἀστέρων ἰστοῦ τῆς φαίνεται προσμένουσα μυστηριώδη βορᾶν.

Ἡ μουσικὴ ἐζήσκει ἐπιρροὴν ἰσχυρὰν ἐπὶ τῆς Μαγδαληνῆς, αὐτόχρημα μαγνητικὴν, διότι ἐγνώριζεν αὐτὴν ἐπισταμένως καὶ βελθῶς τὴν ἠθῆ-νετο. Ὁ Βετόβεν τὴν συνεκίνει, ὁ Σούμαν τῆ ἔφερε μελαγχολίαν καὶ ὁ Σοπὴν λυγμούς, ἢ δὲ μουσικὴ τοῦ Γκρουὼ τὴν ἀνετίβασεν εἰς αἰθέρια ὕψη. Εὐρίσκετο εἰς μίαν παρομοίαν κατάστασιν ψυχῆς ὅτε οἱ γονεῖς τῆς τὴν ὠδήγησαν ἐν ἐσπέρας εἰς τὸ Μελοδράμα διὰ ν' ἀκούσῃ τὸν δικάσιμον οὐζύφανον Κλαρμόνδ εἰς τὸ Σαμφών καὶ Δαλιδά. Ὅτε ὁ Κλαρμόνδ ἀνεφάνη περιβεβλημένος τὸ ἑβραϊκὸν ἔνδυμα ὠρατος καὶ κομψός ὡς ἀρχαῖον ἀγαλμα καὶ ἠκούσθη ἡ θαυμασιὰ φωνὴ τοῦ καλλιτέχνου ἰσχυρὰ καὶ γλυκυτάτη συνάμα, διὰ μίαν καρδίαν νεαρὰν ἐφάνη ὡς ἡ προσωποποιήσις τοῦ ιδεώδους ἥρωος ὡς ἀπαντᾷ τις εἰς τὰς μυθιστορίας. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐπέσθη ὅτι εἶχε πρὸ αὐτῆς τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν συγκεχυμένων ὄνειρων τῆς καὶ ὅταν ἡ Δαλιδά ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς τοῦ Σαμφών τὴν πεσίγνωστον περικοπὴν τῆς διωδίας των:

Ἡ καρδιά μου πάλι εἶ
ὅταν ἀκούω τὴν γλυκιὰ σου φωνή
ὅπως τὸ ρόδον ποῦ θάλλει
μὲ τῆς αὐγῆς τὴν δροσερὰ προή . . .

ἐφάνη εἰς τὴν Μαγδαληνὴν ὅτι ἀντήχει εἰς τὴν καρδίαν τῆς. Μὲ ὅποιαν χαρὰν θὰ συγκατένευε νὰ νυμφευθῆ τὸν Κλαρμόνδ καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὴν ἐκ πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων προικὰ τῆς διὰ νὰ ἔχῃ μόνη τὸ δικαίωμα ν' ἀκούῃ τὸν Σαμφών νὰ τῆ λέγῃ:

Μέθυσέ μου τὴν καρδιά
μὲ τὰ ἐρωτικά σου φιλιά

Οἱ στίχοι εἶναι ὀλίγον τετραμμένοι ἀλλὰ μὲ τὴν μάγον μουσικὴν τοῦ Λαίν Σάνς καὶ τὴν θαυμασίαν φωνὴν τοῦ διαπρεποῦς καλλιτέχνου ἀπέβησαν ἐξοχοί.

Ἐκτοτε ἡ Μαγδαληνὴ ἡγάπησε τὸν Κλαρμόνδ καὶ τὸ ὄνειρόν τῆς ἦτο νὰ τὸν νυμφευθῆ, ἔπερ καὶ

κατώρθωσεν, επειδή δὲ ἦτο πλοῦσια, ὠραία καὶ σχεδὸν ἐλευθέρη νὰ κάμῃ ὅτι θέλει, οἱ δὲ γονεῖς τῆς δὲν τῆ ἠναντιοῦντο ποτε, εὔρε κατάλληλον περιστασίον νὰ γνωρίσῃ τὸν θρακιεὺς αἰδὸν. Ὅντως τὴν ἠγάπησε ἐπειδὴ ἦτο νέα εὐφρῆς καὶ εὐειδῆς ὡς δ' ἔχινε λόγος περὶ γάμου ταχέως; συνεφώνησαν. Κατὰ τὸ ἑξάμηνον κατὰ τὸ ὅποιον διήρκεσαν οἱ ἀρραβῶνες, ἡ Μαγδαληνὴ μετέβαινε μετὰ τῶν γονέων τῆς τῆς ἐβδομάδος εἰς τὸ Μελόδραμα. Ἀπὸ τοῦ προσκηνίου θειεῖοι τῆς ἐθεώρει ἑαυτὴν ὡς τὴν ἡρώδα τοῦ ἔργου, εἰς τὴν ὅποιαν ἀλληλοδιαδόχως ὁ Ῥωμαῖος, ὁ Λόεγκριν, ὁ Ὁθέλλος ἀπῆλθον ἐν μέσῳ τοῦ χρυσιζόντος φωτός τῆς σκηνῆς τὰς μελωδικὰς λέξεις. Ἀλλ' οὔτε ὁ τρυφερὸς Ἴταλός, ὁ πρῶτος τῶν ἐραστῶν, ὡς τὸν ἀποκαλοῦσιν οἱ Ἀγγλοὶ, οὔτε ὁ Ἰππότης τοῦ Κύκνου, οὔτε ὁ ἥρωος τῶν Σκανδιναυίδων κρανηφόρων παρθένων, οὔτε ὁ Μυρσός ὁ φοβερός ἐν ταῖς παραφοραῖς του κατώρθωσαν ν' ἀπαλείψωσι τὴν πρῶτην ἐντύπωσιν τοῦ ἀτρομήτου Ἐθραίου, ἢν προετίμα ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας. Ὑπὸ τὸν Κλαρμόνδ ἔβλεπε πάντοτε τὸν Σαμφῶν διότι τῆ παρουσιάσθη πρῶτον ὑπ' αὐτὴν τὴν μορφήν καὶ ὡς τοιοῦτον ἤρχισε νὰ τον ἀγαπᾷ, ἡ δὲ διφθῆρα τοῦ μετὰ τὴν Δακλιὰ τῶ ἀνέωξε τὴν ὁδὸν τῆς καρδίας τῆς. Ὅτω συχνάκις συμβαίνει τεμάχιον μουτικῆς νὰ μᾶς ἐπαναφέρῃ ἀνάμνησιν γλυκεῖαν ἢ πικράν, τρυφεράν ἢ φοβεράν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων. Διὰ τὴν Μαγδαληνὴν ἡ μεγαλειτέρα εὐτυχία θὰ ἦτο ν' ἀκούῃ τὴν ἀπαράμιλλον περικοπὴν τοῦ Σαμφῶν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ὅταν θὰ ἐνυμφεῖτο ὁ σύζυγός τῆς δὲν θὰ ἤρνετο νὰ τὴν ἐπαναλάβῃ εἰς αὐτὴν, τὴν μόνην πλέον ἰέρειαν τῆς καρδίας του. Ἀλλ' ἴδονον! ὁ διαλαίς τῆς πόλε; δὲν ἐπραγματοποιήθη, διότι τὴν ἐπαύμιον τοῦ γάμου των ὁ Κλαρμόνδ διεκήρυξε ὅτι ἐγκαταλείπει τὴν τέχνην του, ἢν δὲν ἠγάπη καὶ ἐξ ἀνάγκης ἐξήσκει, τὴν δὲ ἡ προῖξ τῆς γυναικὸς του καὶ αἱ οἰκονομίαι του τῶ ἐπιτεπέσοσι νὰ ζήσῃ ἀνέτως χωρὶς νὰ ἐργασθῇ. Ἐπειδὴ ἡ σύζυγός του ἐπὶ τῶ ἀκούσματι τούτῳ ἀπέβη περιλυτός, ἔδωσε λόγους ἀποχωρῶντας.

— Σὺ, Μαγδαληνὴ, τῆ εἶπε, εἰ τοῦ θεάτρου δὲν εἶδες παρὰ τὰ ὠραία μέρη δὲν γνωρίζεις ὅμως καὶ τὴν ἐλευθερίαν σου. Ζωὴ εἶναι αὐτὴ εἰς τὴν ὅποιαν ὑπέβαλλεσαι ἐξ ἀνάγκης πᾶς αἰδὸς φροντίζων

νὰ διατηρήσῃ διαυγὴ τὴν φωνήντου; Καὶ τί δίαιτα; Νὰ μὴ πνῆς, νὰ μὴ τρώγῃς, νὰ μὴ καπνίζῃς, ν' ἀπορεύγῃς τὰς ἀσκήσεις καὶ ἐν γενεὶ νὰ μὴ δύνασαι νὰ κάμῃς ἐλευθέρως ὅτι κάμνουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ θεάτρον νὰ ἦσαι ἠναγκασμένος νὰ συγκρατῆς τὴν συγκίνησιν, ἣτις σὲ πρκαλύει καὶ σὲ πνίγει τὸν λαμῶν ἐπιφέρει δ' ἐπὶ τέλους τὸ ἀναπόφευκτον φάσκο! Ἄλλως τε ὅλη ἡ θέλησις καὶ τὰ νεῦρα τοῦ ἀνδρὸς τείνουν νὰ παραμορφώσῃ τὴν φύσιν, διὰ νὰ λάβῃ διὰ μικρὰς ὥρας μορφὴν συνθηματικὴν καὶ νὰ ἐρμηνεύῃ αἰσθήματα ζενα ἐν συνοδείᾳ τῆς ὀρχήστρας. Τί μαρτύριον! Ἀπῆλθον πλέον. Ἄλλως τε δὲν εἶμαι πρῶτης νεότητος, ἂν καὶ φαντάζω κἄπως πλησιάζω τὸ σαράντα καὶ σχεδὸν ἀπὸ εἰκοσεντίας, τραγουδῶ. Βρέθηκα καὶ δὲν θέλω ν' ἀκούω δι' αὐτά. Ἐννοῶ νὰ ζήσω διὰ τὴν γυναῖκά μου, τὴν ὅποιαν λατρεύω καὶ ν' ἀπολαύσω ἡσυχῶς τὴν γλυκύτητα τοῦ μηνός τοῦ μέλιτος καὶ τὴν οἰκογενειακὴν ζωὴν, εἰς τὴν ὅποιαν ἀπέβλεπα ἀπὸ τόσου καιροῦ.

Καὶ διὰ νὰ ἐκδηλώσῃ ἐμπράκτως τὴν θέλησίντου ἔκρυψε τὰς φωτιγράφας του εἰς διάφορα θεατρικά πρόσωπα ἐντὸς τῆς βιβλιοθήκης κατῶ; καὶ τὰ ἀχρηστοὰ πλέον μουσικὰ ἔργα. Εἰς μάτην ἡ Μαγδαληνὴ ἐπέμενε περιλυτός.

— Ἀλλὰ μόνον δι' ἐμὲ θ' ἀρνήθη; νὰ τραγουδήσῃς τὴν διφθῆραν τοῦ Σαμφῶν, ἐπὶ τέλους μὰζύ μου; Ἐν ἐγνώριζες τί ἀνκνήσεις μου ἐπαναφέρει τὸ «ἡ καρδία μου πάλει»! ὅταν τὸ ψιθυρίζεις ἀναζῆ τὸ πρῶτον ἐνθύμιον τοῦ ἔρωτος μας, ἡ αὐγὴ τοῦ εἰδυλλίου μας. Δὲν σὲ δὲν εἶναι τίποτε, μὴ μῶ τὸ ἀρνήθης, σὲ παρακαλῶ.

Ἀλλ' ὁ Κλαρμόνδ περιέπαιζε τὴν σύζυγόν του, ἣτις κατ' αὐτὸν ἀπέβλεπε περισσοτέρως σημασίαν τοῦ δέοντος; εἰς ἐν τεμάχιον μουτικῆς καὶ ἠρνήθη ῥητῶς.

— Δὲν ἔχει πλέον τραγοῦδια, τελείωσε! ὅτι μ' ἐνθυμίζει τὸ παλαιόν μου στάδιον μὲ κάμνει ἔξω φρενῶν.

Καὶ ὅταν ἡ Μαγδαληνὴ πεισμοθῆσα ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ θέματος, ὠργίσθη καὶ τὴν ἠρώτησε ἐὰν ἠγάπησε τὸν Κλαρμόνδ ἢ τὸν Σαμφῶν τοῦ Σκιν Σαένς. Τότε ἐννοήσασα ὅτι ὁ ἀγὼν ἀπέβαινε εἰς μάτην ἡ κυρία Κλαρμόνδ ἔκρυψε τὴν κεφαλήν

σιωπηλὴ καὶ ἐφάνη ἐνδῶσασα. Ἀλλὰ συχνάκις ἐφάνετο μελαγχολικὴ καὶ πολλάκις ἐφθανε μέχρι τῶν χειλέων τῆς παράκλησις, ἢν ὅμως δὲν ἐτόλμα νὰ ἐκράτῃ ἐκ φόβου μήπως δυσχερῆσθῃ τὸν σύζυγόν τῆς, ὅστις ἄλλως τε τῆ εἰδείκνυε τὴν εὐλικρινεστέρην ἀγάπην.

Ἐπὶ δεκαετίαν ἔζησαν ἐν πληρεστάτῃ ἀρμονίᾳ ἀγαπώμενοι ὅπως εἰς τὰς ἀρχάς. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ μοῖρα ἀκριβὰ πληρῶνει τὸτον μακρὴν διάρκειαν εὐτυχίας. Τριακονταετῆς ἡ Μαγδαληνὴ ἀπέκτησε τέκνον καὶ ἐκλονίσθη ὑγείᾳ τῆς. Μάτην ὁ Κλαρμόνδ θέλων παντὶ σθένει νὰ σώσῃ τὴν λατρευτὴν του ὠδήγησεν ἀπὸ ἰατροῦ εἰς ἰατρὸν. Ἀμείλικτος ἡ ἀσθένεια ἐξηκολούθει τὸ ἔργον τῆς ἀργὰ ἀλλ' ἀσφαλῶς. Ἡ Μαγδαληνὴ ἐννοήσασα ὅτι ἦτο ἀπολεσμένη ἠθέλησε νὰ διέλθῃ τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς εἰς ἡλιόλουστον χώραν, δι' ἣ καὶ ἐνφύσασαν ἔπαυλιν εἰς Σὰν Ρέμο, ἣτις ἦτο πικροχρῶμος ἀνθοδέσμη λεμονεῶν, πορτοκαλεῶν, ῥόδων, κρίνων ἐρυθρῶν καὶ διαφόρων ἄλλων ἀνθῶν. Ἐπεθύμει νὰ διέλθῃ τὰς ἡμέρας τῆς ἀγωνίας τῆς ἐν μέσῳ τῶν σμραγδίνων βουρῶν τῆς ἀκτῆς καὶ τῶν γαλανῶν κυμάτων τῆς Μεσογείου, ὡς ἦσαν τὰ ὄνειρά τῆς ὅτε ἦτο κόρη. Πρῶταν τινὰ ὅτι ἦτο ἐξηπλωμένη πρὸ τοῦ μηχανοῦ τοπέου, ὁ Κλαρμόνδ, ὅστις ἐκάθητο σύννους περ' αὐτὴν, ἠσθάνθη τὴν χεῖρά τῆς νὰ ἐγγίσῃ αἰφνιδίως τὴν ἰδικὴν του, εἶδε δὲ τὸ σῶμα τῆς νὰ κινῆται, ὡς ἐκ τῶν ἀλγηδόνων σπασμωδικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον. Προμάζας ἐσήμανε τὸν κώδωνα διὰ νὰ ἔλθουν οἱ ὑπῆρται καὶ χωρὶς νὰ τοὺς ἀνκμήνῃ ἠθέλησε ὁ ἴδιος νὰ ὑπάγῃ διὰ νὰ φέρῃ βίβησιαν. Ἀλλ' οἱ δάκτυλοι τῆς Μαγδαληνῆς ἦλ παγωμένοι τὸν ἡμιποδισαν.

— Μένει πλησίον μου φίλτατε, αἰσθάνομαι ὅτι εἶναι τὸ τέλος.

— Ἀχ! δυστυχῆς μου Μαγδαληνὴ, ἐφώνησεν ὀλοφροδόμενος.

— Μὴ λυπείσαι. Δὲν φοβοῦμαι. Θλίβομαι μόνον διότι θὰ σὲ ἀφήτω. Ἀλλ' ἄκουε.

Ἡ φωνὴ τῆς ἐφάνετο ὡς νὰ ἤρχετο μακρόθεν καὶ μῦλις ἤκούετο.

— Εἰς τοὺς θνήσκοντας δίδουν μορφίνην διὰ νὰ τοὺς ἀποκοιμίσουν γλυκέως. Λοπὸν δώσέ μου τὴν μορφίνην. Ὅτι μὲ ἠρνήθησιν πάντοτε, δώσέ μὲ τὸ αὐτὴν τὴν τελευταίαν στιγμὴν. Μέθυσέ μου τὴν καρδιά.

Ὅπως καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν
Πάλει σὰν ἀκούσει τὴν γλυκεῖά σου φωνή.
Ὅπως τὸ ῥόδον τοῦ θάλλει
μὲ τῆς αὐγῆς τὴν δροσερὰ προή

Τραγουδῆσε ἐφ' ὅσον ἠμπορέσω νὰ σὲ ἀκούσω καὶ ἡ ψυχὴ μου θὰ ὑπάγῃ ἠὺς χριστιανικὴν διότι θὰ πάρῃ μὰζύ τῆς καὶ τὴν ἀρμονικὴν ἠχὴν ἔρωτος, τὸν ὅποιον οὔτω θὰ παρατείνῃ καὶ πέραν τοῦ τάφου. Αἱ λέξεις ἐξέπνευσαν εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, ὅπου ὁ θάνατος ἤρχιζε νὰ ἐπικρατῆ παρεκάλουν ἀκόμει τὸν Κλαρμόνδ, ὅστις πρᾶξων ἐξ ἔρωτος καὶ μὲ αἱμάτσουσαν καρδίαν ἔκαμε ὑπεράνθρωπον προσπάθειαν διὰ τῆς θελήσεως κατώρθωσι νὰ συγκρατῆσθαι τὰ δάκρυα νὰ κατασιγάσῃ τοὺς λυγμούς καὶ ἐκείνοι, οἵτινες ἔδραμον εἰς τὰς προσκλήσεις του εἶδον θέαμα ἀπίστευτον καὶ ἐντελῶς ἄξιον τῶν ἔργων τοῦ Σιζιπῆρου. Γουμπετῆ; πρὸ τῆς ἐτομοθανάτου συζύγου του ὁ Κλαρμόνδ ἦδε μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς του, τῆς ἐξαιτίας φωνῆς, ἢν οὐδεὶς ἤκουσεν ἀπὸ δεκαετίας, ἐρωτικὴν περικοπὴν μὲ λαρυγγισμούς καὶ μελωδικὴν τέχνην, οὗς συνάδουον αἰ ὕστατοι πνοαὶ τῆς ἀγωνιώτης.

Μέθυσέ μου τὴν καρδιά
μὲ τὰ ἐρωτικά σου φιλιὰ.»

Τὸν ἐξέλαβον ὡς τρελλόν. Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς πλήρεις ἐκ τῆς διαυγείας τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῶν γαλανῶν κυμάτων, μεθυσμένη ἀπὸ τὸ ἄρωμα τῶν κρίνων καὶ τῶν ῥόδων καὶ μὲ καρδίαν πλήρη ἀναμνήσεων προερχομένων ἐκ τῆς οὐρανίας φωνῆς τοῦ Κλαρμόνδ, δὲν ἠσθάνθη τὴν τρομερὴν ἀγωνίαν τῆς τελευταίας στιγμῆς. Ἡ ἀναπαράστασις τῆς ἐνθυμῆσεως ὑπῆρξε τὸτον ἰσχυρά, ὡστε ἡ ἐρῶσα τὸν κοῖδον γυνὴ ἀποκλείθη μὲ τὸ μειδίμα εἰς τὰ χεῖλη, μὲ τὴν ψυχὴν ἐν ἐκστάτει καὶ μὲ τὴν πεποίθησιν ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς τὴν νεότητά, τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀγάπην, τὸ δὲ ψυχρὸν φῶμα τοῦ θανάτου τῆ ἐφάνη ὡς ἐρωτικὸς ἀσπασμός.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ,

Κ. Δ. Α.)

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Ο άνδρας του Renan. Τῆ 14 Σεπτεμβρίου (ν. ἡμ.) ἐγένοντο ἐν Τρόγιερ τὰ ἀποκαλυπτήρια τ.ῦ ἀνδριάντος τοῦ Renan. Ἀπηγγέλθησαν πολλοὶ λόγοι, εἰς οὓς αἰπήνηται ὁ κ. Ψυχέρης, ὅστις, ὡς γνωστόν, τυγχάνει γαμβρὸς ἐπὶ θ.γατρὶ τοῦ Renan. Καὶ ὡς ἐδῶ ὅλα καλὰ καὶ εὐνόητα. Ἄλλ' ἐκεῖνο τὸ ὄποιον δὲν ἠμώρεσε νὰ χωρέσῃ ὁ νοῦς μου ἦτο ἡ ἀπλότης, μεθ' ἧς ὁ ἱεραπόστολος τοῦ μαλλιανισμοῦ μετεχειρίσθη τὴν καθ.εὐουσαν γαλλικὴν δ.μιλῶν ἐν ἐπαρχίᾳ, ὅπ.υ ὀλίγοι ἐν ταῖς συνδιαλέξεσιν αὐτῆς μεταχειρίζονται τὸ παρισινὸν ἰδιῶμα.

Βιολογικαὶ ἔρευναι. Ὁ Metchnikoff... Ἄ! πρέπει ἐν πρώτοις νὰ σᾶς τὸν παρουσιάσω. Ὁ Ὁλιὰς Μεντσικὼφ εἶνε μία ἐκ τῶν ἐπισημῶν προσωπικότητων τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, μέλος τοῦ Ἰνστιτούτου Pasteur ἐν Παρισίαις καὶ σὺζυγος τῆς κυρίας... Μετσνικὼφ, καὶ τὸν Θεόν! Δὲν πρέπει δὲ ν' ἀναγνωθῆτε ὅτι ἡ κ. Μετσνικὼφ μετὰ τοῦ διαστήμ.υ σὺζύγου της ἀποτελοῦσι δυάδα σωτῶν. Ὁ δόκτωρ οὗτος εἶνε γνωστός διὰ τὰς παραδόξους βιολογικὰς ἐρεῦνας του. Δὲν παρῆλθε πολὺς χρόνος ἀπ' ὅτου ἀπεβάνθη περὶ τῆς ἀτελείας καὶ δὴ περὶ τῆς ἀχρηστίας; πολλῶν ὀργάνων τοῦ σώματος· οὕτω τὰ ἔντερα καὶ αἱ τρίχες εἶνε κατὰ τι, τὰ ὅποια οἱ μέλλοντες ἄποδοξοι ἀποβάλωσιν ὅπως ἡμεῖς σήμερον κόπτομεν τὰ... ἡγία μας. Ὁ Μετσνικὼφ ἀπέδειξε... θεωρητικῶς ἐνοεῖται, ὅτι αἱ μυριάδες μυριάδων μικροβίων, αἵτινες ἐμφωλεύουσιν ἐν τοῖς ἔντεροις καὶ τοῖς θριξί, δύναται νὰ καταστῶσιν ἀδολοχεῖς δι' ὀριστικῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῶν φωλεῶν τούτων. Ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ ζήτῃ μὲ ἡμῖς μετ' ἑντέρων καὶ ἀνευ τριχῶν. Αὕτη εἶνε ἡ γνώμη τοῦ Μετσνικὼφ. Ἄλλ' ὁ σοφὸς ὄστος δὲν εἶνε ξένος καὶ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦ ἀλκοολισμοῦ. Κατὰ τὴν ἔρευναν, ἣν ἔκαμε περίσως σοβαρὰ ἐπιθεώρησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, ὁ Μετσνικὼφ ἀπεβάνθη κατὰ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἀλλ' ὡς εὐσυνειδήτος Χριστιανὸς δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρνηθῆ ὅτι φέρονται παραδείγματα ὑπερμακροβίων θησαυτῶν τοῦ Βάκχου.

Τώρα ὁ ἄνθρωπός μας μᾶς παραδίδει νέον συγγραμμά ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως, δι' ὃ μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶνε... ἀθάνατος. Μὴ ἐξίστασθε. Καὶ πρὸ πάντων μὴ βιάζεσθε νὰ γελᾶσθε· διότι ὁ Μετσνικὼφ εἶνε πολὺ σοφώτερός σας. Ἀλλὰ καὶ ἐν ἐγγέλματι τῆς, πταίω μᾶλλον ἐγώ, ὅστις; δὲν σᾶς μετέδωκα ἀκριβῶς τὴν γνώμην τοῦ σοφοῦ μας. Τυφόντι, κατὰ τὸν Μετσνικὼφ ὁ θάνατος δὲ, ἦνέ τι ὑπερφυσικόν, ἀλλὰ, τί νὰ σᾶς πῶ, εἶνε κατὰ... ἀσχεφελές, κατὰ μὴ ἀπαράτητον, βιολογικῶς; εἰπεῖν... Αὐτὸ λοιπὸν θὰ εἰπῆ ὅτι ὁ ἄνθρωπος δύναται ν' ἀπιφύγη τὸν θάνατον... τούλιχισον κατὰ τὴν νεότητά. Τὸ πῶς; εἶνε πρόβλημα, ὁδὸν οὖν ὁ Μετσνικὼφ ἀφίνει τὴν λύσιν εἰς τὴν πιστήμην τοῦ μελλόντος. Καὶ νὰ σᾶς πῶ κάμνει πολὺ ἐφρόνιμα.

Ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά Ἡ ἀνθρωπίνη καρδιά δὲ εἶνε παρὰ μία ἀντλία. Ἡ ἀντλία λακπὸν αὐτὴ ἐνεργεῖ 70 φορὰς τὸ λεπτόν, 4200 φορὰς τὴν ὥραν, 100800 φορὰς τὴν ἡμέραν 39792000 τὸ ἔτος καὶ 257544000 εἰς διάστημα ἑβδόμηκοντα ἐτῶν. Εἰς ἕκαστον κτύπον αὐτῆς θέτει εἰς κυκλοφορίαν ποσότητα 100 σχεδὸν γραμμαρίων αἵματος, ὅτλ. 7 λίτρας τὸ λεπτόν, 420 λίτρας τὴν ὥραν, ἢ 10 τόνους τὴν ἡμέραν. Ὅλον τὸ αἷμα τοῦ σώματος, ὅπερ συμποσῶται εἰς 28 σχεδὸν λίτρας, διέρχεται κατὰ πᾶν διάστημα 2-3 λεπτῶν διὰ τῆς καρδίας. Ἡ δύναμις, ἣν ἀναπτύσσει τὸ μικρὸν τοῦτο ἐργαλεῖον καθ' ἑκάστην εἶνε ἰκανὴ ν' ἀνεγείρῃ βάρος 46 τόνων εἰς ὕψος ἑνὸς μέτρου. Τέλος, κατὰ τὸ ἑβδόμηκοντα ἐς διάστημα τῆς ζωῆς ἡ θαυμασὴ αὕτη ἀντλία ἀκαταπύστως κινουμένη ἀποδίδει τὸν πελώριον ὄγκον 25000 κυβικῶν μέτρων αἵματος

Ὁ καπνός Qui vit sans tabac est indigne de vivre εἶπεν ὁ Molière. Ἀλλὰ διὰ νὰ ζήτῃ τις ὄχι μόνον ἐπαξίως, ἀλλὰ καὶ ἀπηλλαγμένος ἀπὸ κάθε κίνδυνου, ὅστις δύναται νὰ προκύψῃ ἐκ τῆς νικοτίνης, ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν τὸν ἐξῆς κώδικα.

- α'. Νὰ μεταχειρίζεται ἐλαφρὰ πούρα (ἐὰν προτιμᾷ τὸ εἶδος τοῦτο τῶν σιγάρων).
- β'. Νὰ προτιμᾷ τὰς καλλιτέρας αὐτῶν ποιότητας.
- γ'. Νὰ ρίπτῃ τὸ τελευταῖον ἡμῖς τοῦ πούρου ἢ τοῦ σιγαρέτου του.
- δ'. Νὰ μὴ ἀνάπῃ ποτὲ ἐσθραμένον σιγάρων.
- ε'. Νὰ μὴ διαμένῃ ἐν ἀτμοσφαιρᾷ καπνοῦ.
- ς'. Νὰ μὴ μασᾷ τὸ ἄκρον τοῦ σιγάρου του.
- ζ'. Νὰ μεταχειρίζεται καπνοσύριγγα τὴν ὀκρίαν νὰ ἐφοδιάζῃ διὰ βάρβακος· προωρισμένου ν' ἀπορροφᾷ ἄρκετὴν ποσότητα νικοτίνης.
- η'. Ὅταν ἡμπορῆ, π. χ. ἐν τῇ οἰκίᾳ του, νὰ μεταχειρίζεται μακρὰν καπνοσύριγγα καὶ κατὰ προτιμήσιν ναρτλιέν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Α. Βαβάκη ἱατροῦ περὶ φθισιατρειῶν καὶ προφυλάξεως ἀπὸ τῆς φυματιώσεως. Ἀνακοίνωσις γενομένη ἐν τῷ Πανελληνίῳ Ἱατρικῷ Συνεδρίῳ ἐν Ἀθήναις 6-11 Μαΐου 1901

Ἰπὸ τὸν ἀνωθι τίτλον ἐξεδόθη ἐσχίτω; λαμπρὰ πραγμα ἐπιστημονικωτάτη καὶ εἰς ὕψος; γλαφυρὸν καὶ ἀμειμπτον, ὑπὸ τοῦ πασιγνώστου διαπρεποῦς τῆς πόλεως ἡμῶν ἱατροῦ κ. Ἀριστείδου Βαβάκη ἐξετάζουσα τὴν ὠφελιμότητα τῶν φθισιατρειῶν τῶν ἀνεγειρομένων ἀπανταχοῦ τῆς Εὐρώπης; θέτων δὲ μᾶλλον αὐτὴν ἐν ἀμφιβόλῳ δι' ὅς λόγους; ἐκτίθησιν εὐγλώττως, καὶ προτείνων ἄλλα κατὰ τῆς φθίσεως μέτρα, κυρίως προφυλακτικά. Ἡ πραγμα

γα Ἑλληνικά, καὶ δὴ ὁμοῦλον, εἰς πάσα τὰς Ἑλληνίδας κόρας τὰς καλλιεργούσας τὴν μουσικὴν.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἀντώνιος Μάγκος. Εἰς πένθος ἀμύθητον βυθίσας οὐ μόνον τὴν ἐρίτιμον αὐτοῦ χήραν καὶ τῶς πέντε πατρῶζοντας ἀγλαοῦς υἱούς, ἀλλὰ καὶ σύμπασαν τὴν ἐνταῦθα ὁμογενῆ κοινωνίαν, ἧς ἀπετέλει σπουδαῖον καὶ πολυτίμιον παράγοντα ἧς ἀπετέλει σπουδαῖον καὶ πολυτίμιον παράγοντα, ἀπῆλθεν εἰς τὰς μονὰς τῆς γαλανῆς ἀναπαύσεως; ὁ Ἀντώνιος Μάγκος, εἰς τῶν ἐν παντὶ ὠφελίμων παρασχόντων τὴν σθνεσάν καὶ πολυτίμιον αὐτοῦ σύμπραξιν καὶ ἀρωγὴν. Διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ὁ καθ' ἡμᾶς δριζων ἀπορφανίζεται ἐνὸς ἐτι περιλαμποῦ; αὐτοῦ ἀστέρως, μιᾶς ἐτι ἀόκως; καὶ εὐεργετικῶς δρατάτης; προσωπικότητος. Καὶ μόνη πρὸς παρηγορίαν ἀπυμένει ἡμῖν ἡ ἐλπὶς ὅτι ἡ πεντὰς τῶν υἱῶν του ἀτενίζουσα πέντε πρὸς τὴν προστάτιδα σκιὰν τοῦ πατρὸς τὴν υψόθεν ἤδη ἐφορῶσαν, θὰ συνεχίσῃ; φιλοτίμως; καὶ εὐγενῶς τὴν ἀξιοσημ

τινός. Ἐὰν αἷμα καὶ πάλιν ἀνῆλθεν εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ παιδίου, τὰ ὠτὰ του ἐτύριζον, οἱ ὀρθλαμοὶ του ἐσκοτίσθησαν καὶ τῷ ἐφάνετο ὅτι διήρχοντο πρὸ αὐτοῦ αἵματρά σφαιρίδια τὰ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ὁ Ἀλέξιος ἐκρυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐντὸς τῶν χειρῶν του. Τίς τὸν προσεκάλεσε; Εἶναι ἡ φωνὴ τῆς μητρός του, τῆς ἀγαπητῆς ἀγαθῆς καὶ προσφλοῦς; αὐτοῦ μητρός; ἢ δυστυχῆς μητῆρ; Γλυκέα δάκρυα ἐπλήρωσαν τοῦ; ὀφθαλμούς του.

Ἦτο ἡ μήτηρ του, ἡ ἀγαθὴ καὶ ἡσυχος μήτηρ του. Ἡδύνατο νὰ κλαίῃ ἐνώπιόν της καὶ δὲν ἠτχύνετο πρὸ αὐτῆς; διὰ τὰ δάκρυά του, οὔτε δι' ὅσα συνέβησαν. Ἐκεῖνη δὲν τῷ ὑπέμνησε τίποτε, ἀν καὶ ὁ Ἀλέξιος ἐγίνωσκεν ὅτι προσποιεῖται μόνον καὶ ὅτι ψυχικῶς εἶναι συγκεκνημένη ὄχι ὀλιγώτερον αὐτοῦ, πάντοτε ὅμως; ὅτι ἡσυχία αὐτῆς λόγους περὶ δευτερευόντων πραγμάτων τὸν καθυσύχαιζον.

— Ὅποια ἀκαταστασία! — ἀνέκραξεν ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα εἰσερχομένη εἰς τὴν αἴθουσαν. — πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἔχῃ; τὰ βιβλία σου εἰς τριαύτην ἀκαταστασίαν! Καὶ διὰ τῶν ἰσχνῶν αὐτῆς χειρῶν, τὰς ὀπίκας; ὁ Ἀλέξιος τόσον ἠγάπα, ἐτακτοποίησε τὸ γραφεῖον — Δὲν εἶναι ἐδῶ ἡ θέσις τῶν βιβλίων, — εἶπεν ἡ μήτηρ του. — ἰδὺ ἡ θέσις διὰ τὰ σχολικά σου βιβλία. Πόση κόνη, Θεέ μου! δὲ; μὲ ἐν ράκος!

Καίτοι δὲ πρὸ δέκα λεπτῶν τὰ τετράδια ταῦτα καὶ τὰ βιβλία τῷ ἐφάνοντο ἄχρηστα καὶ ὄχι τόσον σπουδαῖα, ἤρχισε νὰ ἐνδιαφέρῃται ἐν τούτοις διὰ τὴν ἐργασίαν τῆς μητρός του. Ἐζήτησε καὶ εὔρε τὸ ράκος; καὶ τὴν ἐδοθήθη εἰς τὴν τακτοποίησιν τοῦ γραφεῖου. Ὅτε ὅμως ἐκεῖνη ἠβέλησε νὰ τὸν καταβιάσῃ κάτω, ἐνεθυμήθη ἐκ νέου φλογερῶς τὰ πάντα καὶ ἀντέστη.

— Καλὰ, καλὰ, ἀγαπητέ μου, θὰ σοὶ στεῖλω τὸ τῆμό σου ἐδῶ.

ματεία αὕτη εἶναι ἀνακρίνωσις τοῦ συγγραφῆως αὐτῆς γενομένη εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις συγκροτηθῆν τῷ 1901 Πανελληνίῳ Ἱατρικῶν συνεδρίον. Ἐπομένως πραγματευομένη ζήτημα τόσῳ ζωτικῶν καὶ κατὰ τρόπον εὐφύχως; ἀντιστρατευόμενον πρὸς τὰς γενικῶς ἐπικρατούσας; περὶ φθισιατρειῶν γνώμας, ἀποτελεῖ ἀνίγνωσμα λίαν ἐνδιαφέρον οὐ μόνον εἰς πάντα ἐπιστήμονα, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντα ἐγγράμματον ἐπιθυμοῦντα νὰ πλουτίσῃ τὰς ἐγκυκλοπαιδικὰς αὐτοῦ γνώσεις.

Ἐλένης Σ. Λάμαρη, ποιητρίδας, συγγραφῆως καὶ μουσουργοῦ Μελοδία Μὴ φύγῃς Ἐμβατήριον Ἑλλᾶς καὶ Ρουμανεία. Λαμβοῦδα: Τοῦ ναυτῆ τοῦ παρᾶπονο. ἐν Ἀθήναις. Τὰ τρία ταῦτα μουσουργήματα διὰ κλειδοκύμβαλον καὶ ἄσμα, ὅν ὡς ἡ μουσικὴ καὶ ἡ ποιησις εἶναι προῖον τοῦ καλλιτεχνικοῦ πνεύματος τῆς ἐμπνευσμένης μουσουργοῦ καὶ ποιητρίδας, ἐδριθεύθησαν ἐν Ἱταλίᾳ. Αὕτη καὶ μόνη ἡ βράβευσις αὐτῶν ἐν τῇ κατ' ἐξοχίαν χώρᾳ τῆς μουσικῆς συνιστᾷ ἐπαρκῶς τὴν ἐπιτυχίαν καὶ τὸ κάλλος τῶν. Ὅθιν χωρὶς; νὰ μακροηγήσωμεν πλείοτερον συγχάρομεν ἐκ ψυχῆς τὴν εὐτυχίαν αὐτῶν συνθέτιδας, συνιστῶντες ἅμα αὐτὰ θερμότερα ὡς βρ.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

Α. Β. ΣΤΕΡΝ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

— Ἀλήθεια, ἀ; ὑπάγωμεν, Ἀλέξ; — μέλαν ἐτι φορὰν ἐπανελάθεν ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτ; καὶ τὸν ἔσυρεν ἐκ τῆς χειρός.

Ἄλλ' ὁ Ἀλέξιος μετὰ τριαύτης φρίκης ἀνέκραξεν: — ὄχι, ὄχι, ἀφήστέ με!», ὥστε ὁ φοιτητῆς ἐταράχθη καὶ ἀνεχώρησε μόνος.

Ὁ Ἀλέξιος ἔμεινε μόνος πρὸ τοῦ γραφεῖου αὐτοῦ μετὰ τῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ ἐρριμένων ἐπ' αὐτοῦ τετραδίων καὶ βιβλίων Δυνάμει τῆς συνθηλαίας; εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ συναθροίξῃ τὰ βιβλία καὶ τακτοποιῆ τὸ γραφεῖόν του, ἀλλ' αἶφρη; ε. σκέφθη; εἰδιαιτί; Τώρα πλέον, τετέλεσται!... Καὶ ἀληθῶς, τῷ ἐφάνετο ὅτι τὸ πνεῖγχε τελειώται καὶ ὅτι ἦτο ἀδύνατος ἡ ἐπιστροφή τῆς προτέρας αὐτῶν ζωῆς καὶ ἐτι τώρα τὰ πάντα θὰ μεταβληθῶσι. Ἀφῆκε τὰ βιβλία καὶ τὰ τετράδια καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται. Τῷ παρυσίασθη καὶ πάλιν ἡ σκητὴ τοῦ γεύματος; ἡ ἠγνώριστος φωνὴ τοῦ πατρὸς του, τὸ φοβερὸν τοῦτο καὶ προσβλητικὸν δι' ἀμφοτέρους; εἶξω! ἡ κίνησις τῶν καθυσύχαιτων, τὸ ἐπιφάνημα

νευτον δρᾶσιν τοῦ ἀλήτην ἄνδρῶ; τοῦ προῶρος ἐτι ἀπ' ἡμῶν μεταστάντο;

Χρυσή Α. Καμίλη. Ἀπὸ πολλοῦ πάσχουσα ἀνάτωσ παρὰ τὰς τρυφερὰς περιθάλψεις ἀγαπῶντος συζύγου καὶ φιλοστόργων τέκνων, ὑπέκυψε πρὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς τὸ μισραῖον τέλος ἀγαθῆ καὶ εὐσεβῆς προσῶτις, ἡ **Χρυσή Α. Καμίλη**, σύζυγος καὶ μήτηρ μετέχουσα τῶν πανταίων καὶ πολυτίμων ἐκείνων ἀρετῶν, αἵτινες καθιστοῦσι τὴν γυναῖκα κύριον καὶ πολυτιμώτατον παράγοντα τῆς οἰκογενειακῆς εὐδαιμονίας. Ἐστὼ κούφη αὐτῇ ἡ γαῖα καὶ εἶθε ὁ Θεὸς νὰ ἐλαφρύνῃ τὸ βαρύντατον πένθος τῆς δεινῶς πληγείσης οἰκογενείας τῆς!

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΘΙΑΣΟΣ
Δ. Βερόνη

Η ΓΚΟΛΦΩ. — Ο ΣΙΑΠΡΟΔΡΟΜΙΚΟΣ ΕΠΙΘΕΩΡΗΤΗΣ.
Ἡ **Γκόλφω**, τὴ ἐκ τῶν δλίγων καλῶν τοῦ συγχρόνου θεάτρου μας εἰδωλιακῶν δραμάτων, ἀπειλοῦντο εἰς τὸν κάλαμον τοῦ κ. **Περσιάδου**, ἐπανειλημμένως κατ' αὐτὸς δὲν ὑπὸ τοῦ δραματικῶν θιάσου τοῦ κ. **Δ. Βερόνη**, προὐκάλεσεν ἐκάστοτε τὰ δάκρυα τοῦ πάντοτε πολυπληθεστάτου ἀκροατηρίου. Ἡ πρωταγωνίστρια αὐτῆ Δις Ἀγαθονίκη **Γεωργιάδου** ἔδραψεν ἐν αὐτῇ πλείστα δάκρυα ὑπερκρινόμενῃ τὸ κύριον πρόσωπον τῆς **Γκόλφως** μετ' ἰδιαίτερης γλυκύτητος, ἡροσεβότητος καὶ νεαρῆς χάριτος, ἀποπνεύσης δ-

IX

Ἐβόντωνσεν. Ὁ Ἀλέξιος κρατῶν τὰς χεῖρας ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς του, ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἄνω ἐξώστου καὶ παρετήρει τοὺς ἀνημμένους λύχνους τοῦ σκοτεινοῦ οὐρανοῦ. Ἐν τῷ κήπῳ ἐπεκράτει ἄκρα ἡσυχία, μόνον ἐκ τῆς οἰκίας ἐφθάνον μέχρι τῆς ἀκοῆς του οἱ ἡχοὶ κλειδοκυμβήλου. Ἐπαίξεν ἡ **Κλεοπάτρα Βασιλείδου**,

— Διὰ τκεδᾶζει! — ἐσκέφθη ὁ Ἀλέξιος. Τί τὴν μέλλε δὴ τὸν παῖδα, τὸν ὁποῖον κατέστησε δυστυχῆ, τὸν ὁποῖον ἠτίμασε; Τί τὴν μέλλει δι' ὅλους μας Ὁ Σαμπούρωδ ἠτύοκτόνησε, καὶ ἐγὼ θ' αὐτοκτόνησω. Ἐκείνη θὰ θέσῃ τότε τὴν φωτογραφίαν μου εἰς ὥρατ' ἡ πλαίσιον μετὰ θυρέδος. Αἶφνης ὁ Ἀλέξιος ἄκων ἀνελύθη εἰς λυγμούς καὶ ἐκλείσει τὸ στόμα αὐτοῦ διὰ τῆς χειρὸς του, διότι δὲ ἤθελε ν' ἀκουσθῶσιν οἱ λυγμοὶ αὐτοῦ κάτω εἰς τὸν ἐξώστην. Ἐκ τῆς μέχρης αὐτοῦ ἀκρινόμενης ἀμῆρας τοῦ καπνοῦ, ἤξευρεν ὅτι εἰς τὸν ἡλιακὸν εὐρίσκειτο ὁ πατὴρ του.

— Θὰ μὲ λυπηθῆ; σὺ ἀρὰ γε; Τί — ἐσκέφθη — ἄ! ἡ μήτηρ μου θὰ μὲ λυπηθῆ; πτωχῆ, δυστυχῆς μήτηρ!

Καὶ αἶφνης ὁ παῖς ἐφαντάζετο ὅτι ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ του ὁμοῦ θὰ ἔτρεχον ἐπάνω καὶ ὁ πατὴρ του θὰ τὸν ἐλάμβανεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, θὰ τὸν ἐβόλευε καὶ θὰ τὸν ἐξήτει συγγνώμην. «Παῖω. θὰ ἔλεγε δὲν ἤξευρον ὅτι ἦτο ψεύστρια. Τώρα οἱ ὀφθαλμοί μου ἠνεώχθησαν».

Ὁ πατὴρ του ὁμοῦ δὲν ἤρχετο, ἀλλὰ μόνον ὁ καπνὸς τοῦ σιγάρου αὐτοῦ ἐφθάνε μέχρι τοῦ παιδίου.

Ὁ Ἀλέξιος ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ τὸν πατέρα του ἡσύχως κατῆλθεν ἐκ τοῦ καθίσματος καὶ γονυπετήσας ἤρχισε νὰ παρατηρῆ διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων κάτω εἰς τὸν ἐξώστην.

λὴν τὴν ἀγνοίητα καὶ ἀφελειαν τῆς τρυφερᾶς ποιμενίδος. Οὐχ ἦττον καὶ οἱ λοιποὶ ἡθοποιοὶ κ. κ. **Βασ. Σεργιάδου** καὶ **Παυλάτου**, **Πεζόδρομος**, **Φιλιππίδης**, **Πετρίδης**, **Ἐπιτροπάκης**, κλπ. φιλοτίμως ἐξεπλήρωσαν τὸ οἰκεῖον ἕκαστος πρόσωπον.

Ἡ σιδηροδρομικὴ ἐπιθεωρητὴς, κωμῶδία χαριστικῆ ἐκ τοῦ γαλλικοῦ, ἐπέσπασε ζωηροῦς γέλωτας ἐκτελεσθεῖσα μετὰ λεπτότητος καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ καλοῦ ἡμῶν θιάσου. Ἐν αὐτῇ καὶ ἡ Δις Ἀγαθονίκη **Γεωργιάδου**, καὶ ὁ κ. **Φιλιππίδης** ὡς **Γοδεφρούς**, καὶ ὁ κ. **Νέζερ** καὶ ὁ κ. **Σεργιάδης** καὶ ὁ κ. **Παυλάτος** ὡς ἀδόκιμος **Ζωγράφος**, καὶ ἡ κ. **Βασιλεία Σεργιάδου** ὡς **Πενθερά**, ἀριστα ἐπαίξαν, ἐφ' ᾧ καὶ τοῦ; συγχαίρομεν ὀλοψύχως

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Μεταξὺ παιδίων:
— **Περίεργο!** πῶς περιπατεῖς; **Ζυπόλυτος** ἐνθ' ὁ μπαμπᾶς σου εἶναι παπουτσῆς;
— Δὲν εἶναι διόλου **Περίεργο!** καὶ τὸ μικρὸ σου ἀδελφάκι δὲν ἔχει διόλου δόντια, ἐνθ' ὁ μπαμπᾶς σου εἶναι δοντίστης.
— **Τοτό**, σήμερον εἶναι **Κυριακή**. Πῶς παίζεις; τὸ τσάρκι σου ἐμπρὸς εἰς τὴν πόρτα τοῦ ὀρόμου; πύργαινε εἰς τὸν κῆπον νὰ τὸ παίξῃς.
— Ὡς τὸν κῆπον, μαμά, δὲν εἶναι **Κυριακή!**

Τύποις **Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ** καὶ **ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ**
Κουρσοῦ-Λὰν ἀριθ. 3

Ὁ πατὴρ του δὲν ἐφαίνετο, ἀλλὰ μόνον ἐφαίνετο ἡπλωμένοι καὶ ἀκίνητοι οἰπῶδες αὐτοῦ. Εἰς τὸ σκότος ἐφάνησαν εἰς τὸν Ἀλέξιον γιγάντιοι.

Οἱ ἡχοὶ τοῦ κλειδοκυμβήλου ἐπυρσαν. Οἱ γιγάντιοι πόδες, καθὼς ἐφάνη εἰς τὸν Ἀλέξιον, ἐκινήθησαν. Παρῆλθε στιγμή ἡσυχίας μόνον ἐντὸς τῶν χόρτων ἡκούετο ὁ τρίγμος τῶν ἐντόμων.

Ἐκ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τῆς οἰκίας ἐβάνη ὑψηλὸν τι ἄτομον λευχεμονῶν καὶ ἐξηφανίσθη ἐντὸς τῶν δένδρων.

Ἡ καρδιά τοῦ Ἀλεξίου ἐπαλλε σφοδρῶς. — Εἶναι ἐκείνη εἶναι ἐκείνη! — ἐσκέφθη καὶ παρετήρησεν εἰς τὸν ἐξώστην. Θεὸς μου! οἱ γιγάντιοι πόδες ἄς μὴ κινήσῃσι, ἄς μείνῃ ἐκείνος εἰς τὸν ἡλιακόν. Ἡ γιγάντιοι ὁμοῦ πόδες ἐκινήθησαν: ὁ πατὴρ του κατῆλθεν ἡσύχως τὴν κλίμακα τοῦ ἐξώστου ἔτριψε τὸ ἐπίλοιπον τοῦ σιγάρου του ἐντὸς τῶν ἀνθῶν καὶ ἐξηφανίσθη καὶ οὕτως εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δένδρων σκότος. Τὴν στιγμήν ἐκείνην μακρόθεν ἐφάνη εἰς τὸν Ἀλέξιον ὅτι ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς **Κλοθίλλιδος**, ἣτις προσεκάλεε τὰ παιδία διὰ τὸ τείνον.

Ὁ Ἀλέξιος περὶ οὐδενὸς σκεπτόμενος, περὶ οὐδενὸς κρίνων, κατῆλθε κάτω καὶ διὰ τῆς ἐρήμου ὀπισθίας θύρας ἀπαρτήρητος ἐξῆλθεν εἰς τὸν κῆπον.

Ἡσθάνθη σκοτιδίην ἐντὸς τοῦ περικυκλούμενου αὐτὸν σκότους τῆς δένδρσταχίως ἐν τούτοις ὁμοῦ ἡ καρδία τοῦ παιδίου δὲν ἐπαλλε τότεν σφοδρῶς ἕνεκα τοῦ φέδου. Ἐτρεχε κρυφίως πρὸς τὸ ἀγαπητὸν κάθισμα τῆς **Κλεοπάτρας Βασιλείδου**, τὸ περικυκλούμενον ὑπὸ σφενδάμων. Θὰ τὴν εὕρῃ ἀρὰ γε ἐκεῖ: Εἶναι ἀρὰ γε μόνη!

(Ἀκολουθεῖ)

Μετὰφρασις ὑπὸ **Γ. Φεστήρη**

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ
ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτίκτως συγκαταβατικᾶς, φωτογραφικᾶς μηχαναὶ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων συστημάτων, ἀμερικανικᾶς, ἀγγλικᾶς καὶ αλλικᾶς.

Φάρμακα, χάριται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρίστων προελεύσεν καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαίτερας παρασκευῆς **Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλουσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ. ἐκάστη καὶ μὲ ἰδιαίτερας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγάλας ποσότητες. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλεεικόπικα, δίοπτρα, κτλ. Ὅδηγία διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεάν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ
283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. **Ν. Ἀνδρειωμένου** συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς τε πρωτεύουσας καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογραφηθῶσιν.

Ἀπαράμελλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. **Ν. Ἀνδρειωμένου**, οἷ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.